

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce:

xxxxxxx

zastoupený: Mgr. Václav Voříšek, advokát, se sídlem Pod kaštany
245/10, Praha 6

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu

takto:

I. Zásah žalovaného vůči žalobci spočívající v užití donucovacích prostředků dne 9. 4. 2019, v čase kole 19:30 v ulici Wilsonova v Praze, po pravé straně ve směru jízdy z Holešovic k Václavskému náměstí, naproti budově Hlavního nádraží, byl nezákonný.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 35 798 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku, do rukou Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, který spatřoval v nezákonném užití donucovacích prostředků dne 9. 4. 2019, v čase kole 19:30 v ulici Wilsonova v Praze, po pravé straně ve směru jízdy z Holešovic k Václavskému náměstí, naproti budově Hlavního nádraží, proti žalobci.

[2] Žalobce ke skutkovému stavu věci uvedl, že v uvedenou dobu na uvedeném místě přihlížel odtahu motorového vozidla Fiat za účelem zachování dohledu veřejnosti nad úkony veřejné moci a zákonností jejího postupu, kdy byl následně ze strany blíže neurčeného policisty vyzván, aby si přeparkoval své osobní motorové vozidlo, a to z důvodu bezpečnosti. Žalobce této výzvě vyhověl a následně se vrátil na místo, kde bylo odtahováno vozidlo Fiat. V okamžiku, kdy se žalobce nacházel ve vzdálenosti přibližně tři metrů od odtahovaného vozidla, postavil se vedle žalobce policista, služební č. X, který s ním nijak nekomunikoval, nicméně zároveň jiný policista, služební č. X, který se nacházel vpovzdálí, počal na žalobce křičet, aby „odešel pryč“. Žalobce tedy počal odcházet po chodníku ve směru k parku Vrchlického sady. V průběhu chůze však byl žalobce chycen policistou č. X za rameno s tím, že má jít směrem k Václavskému náměstí, tj. ve směru jízdy přilehlé komunikace. Žalobce výzvy uposlechl a počal odcházet policistou požadovaným směrem, a to do vzdálenosti přesahující 10 metrů od místa odtahu vozidla, kde se zastavil. Policista jej přesto vyzval, „aby se posunul“. Žalobci nebylo zřejmé, proč a kam se má posunout, proto se zeptal „kam“. Až dosud žalobce v jednání policistů neshledává nezákonný zásah ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „ř. s.“), byť je přesvědčen, že jednání policie nebylo přiměřené, nezbytné a adekvátní.

[3] Žalobce dále uvedl, že na další jeho dotaz, kam se má posunout, reagoval policista č. 275125, bez dalšího, hmaty a chvaty, kterými svalil žalobce na zem, zaklekl jej jednou nohou na zádech a druhou nohou na hlavě, a následně mu přiložil pouta. V tomto jednání shledává žalobce nezákonný zásah, odkazuje na § 53 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) a dodává, že ani jedna z podmínek použití donucujícího prostředku nebyla splněna. Žalobce nebyl policistou s výstrahou vyzván, že proti němu bude použito donucovacích prostředků, přičemž se nejednalo o výjimku, kdy by byl ohrožen život nebo zdraví osoby a zákrok nesnese odkladu. Rovněž použití donucovacích prostředků nebylo nutné k překonání odporu nebo útoku žalobce, jelikož žalobce na policistu neútočil ani nekladl odpor. Naopak, žalobce stále dbal výzev policie. Žalobce je toho názoru, že nebyl splněn ani postup podle § 53 odst. 5 zákona o policii, když policista žalobci při zákroku roztrhl svetr, prodřel o zem kalhoty, a následně žalobci stáhnul pouta tak, že žalobce má dodnes umrtveny nervy na levé ruce z důvodu jejich nedostatečného prokrvení. Podmínkou použití donucovacího prostředku je navíc protiprávní jednání, přičemž proti žalobci nebyl oznámen ani přestupek.

[4] Dle výše uvedeného žalobce zastává názor, že zásah, spočívající v zákroku policisty, který proti žalobci bez varování použil donucovacích prostředků brutálním způsobem, zjevně nepřiměřeným povaze jeho jednání, byl zjevně nezákonný. Žalobce byl přímo zkrácen na svých právech, zejména právu na ochranu zdraví, právu na ochranu lidské cti a důstojnosti, právu na majetek a právu na zákonný postup orgánů veřejné moci.

[5] V závěru podané žaloby žalobce uvádí, že on ani jeho právní zástupce nesouhlasí s vyvěšením svých osobních údajů na internetu Nejvyšším správním soudem.

[6] Původně označený žalovaný (Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy) ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl popis události tak, jak vyplývají z vyjádření zasahujícího příslušníka Policie České republiky.

[7] Současně označený žalovaný – ministerstvo vnitra – odkázalo ve svém vyjádření k žalobě na důvody, které uvedl původně označený žalovaný, přičemž doplnil, že žalobce byl za své jednání, které je předmětem žaloby, uznán vinným příkazem Úřadu městské části Praha 1, v jehož rámci byly prokázány zákonné důvody pro použití donucovacích prostředků.

[8] Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem jsou patrné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

[9] Dne 9. 4. 2019 v 18:00 hodin byla do ulice Wilsonova na Praze 1 (naproti budově Hlavního nádraží) vyslána hlídka PČR řešila situaci s odtahem vozidla RZ: xxxx. Na místě se rovněž nacházel žalobce, který byl vyzván s výstrahou k opuštění prostoru, čehož neuposlechl. Následně byly použity donucovací prostředky, přičemž vlivem aktivního odporu žalobce došlo k poškození jeho mobilního telefonu (prasklé krycí sklo). Posléze byl žalobce eskortován na MOP Krakovská, odkud byl v 19:45 propuštěn, poněvadž pominul důvod jeho zajištění. Žalobce byl poučen o tom, že celá věc bude řešena oznámením na příslušný úřad pro podezření z přestupku ve smyslu § 5 odst. 1 zák. č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“). Žalobce na místě nevyčkal sepsání ÚZ o zajištění osoby a ÚZ o poučení zajištěného, zadrženého dle EU, které jsou součástí spisové dokumentace. Součástí spisové je rovněž oznámení přestupku, úřední záznam o použití donucovacího prostředku a vyrozumění státního zástupce o použití donucovacího prostředku (vše ze dne 9. 4. 2019).

[10] O žalobě již soud rozhodl rozsudkem ze dne 15. 10. 2020, čj: 6 A 86/2019-54, kterým žalobu zamítl. Tento rozsudek byl k podané kasační stížnosti žalobce zrušen rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2021, čj. 1 As 419/2020-43, a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud uvedl v odůvodnění rozsudku tento právní názor, jímž je zdejší soud vázán (odst. 32 – 42): „V posuzované věci není mezi účastníky sporné, že došlo k použití donucovacích prostředků vůči stěžovateli (hmaty, chvaty, jimiž byl stěžovatel povalen na zem, a následné nasazení pout), sporné je však to, zda byly splněny zákonem stanovené podmínky jejich použití.

Posouzení zákonnosti použití donucovacích prostředků musí být založeno na tom, zda je policista skutečně použil k ochraně hodnot uvedených v § 53 odst. 1 zákona o policii a zda situace ochranu těchto hodnot vůbec vyžadovala. Teprve následně je třeba posoudit, zda zasahující policista před jejich použitím splnil i zákonem předepsané procesní požadavky, tj. zda jim předcházela výzva k upuštění od protiprávního jednání a výstraha, že může být použito těchto prostředků. Následuje posouzení proporcionality samotného použitého prostředku a přiměřenosti jeho použití. Zákonnost použití donucovacích prostředků je přirozeně třeba posuzovat v tomto algoritmu. I kdyby zasahující policista před jejich použitím učinil řádně výzvu s výstrahou, nebude jeho zákrok v souladu se zákonem, pokud vůbec nebyly dány zákonné podmínky podle § 53 odst. 1 zákona o policii, tj. situace nevyžadovala ochranu bezpečnosti

policisty, jiné osoby, majetku nebo veřejného pořádku. Tyto hodnoty přitom musí být v okamžiku výzvy a výstrahy ohroženy, nepostačuje pouze potenciální možnost vzniku jejich ohrožení (srov. Šteinbach, Miroslav, Šlesinger, René a kol. Zákon o Policii české republiky. Komentář. Praha: Wolters Kluwer 2018, komentář k § 53). Pod ochranu bezpečnosti policisty či jiné osoby lze nepochybně podřadit i ohrožení jejich zdraví či přímo života jedním osobou, vůči níž policista zasahuje. Samotné opatření sledující ochranu zdraví či života jednotlivce i proti jeho vůli lze přitom považovat za ústavně konformní (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 11/08, bod 27, a ze dne 27. 3. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 7/17, body 168 a násl.), pokud přirozeně tato opatření nemají za důsledek vznik větší újmy, než která před uplatněním takového opatření jednotlivci hrozila. Donucovací opatření lze proto použít i za účelem ochrany života a zdraví osoby, vůči níž policista donucovací prostředky uplatňuje, ovšem za podmínky, že tyto hodnoty jsou v daný okamžik skutečně ohroženy a použitím donucovacího prostředku nevznikne větší újma, než která by hrozila v případě, že by policista nezakročil.

Městskému soudu lze přisvědčit v tom, že je to primárně zasahující policista, kdo individuálně vyhodnocuje splnění podmínek pro použití donucovacího prostředku a komu zákon stanoví odpovědnost za jeho použití (srov. obdobně Šteinbach, Miroslav, Šlesinger, René a kol., citace shora). To však nikterak neomezuje pravomoc správního soudu komplexně posoudit splnění těchto podmínek v řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu, pokynu či donucení správního orgánu podle § 82 a násl. s. ř. s. Správní soud musí skutkové okolnosti posoudit komplexně, tj. nejen vlastní použití donucovacích prostředků, ale i širší kontext, v němž došlo k jejich použití (například širší rámec policejní akce, při níž byly donucovací prostředky uplatněny, srov. obdobně rozsudek ze dne 22. 2. 2017, č. j. 2 As 216/2016 – 92, č. 3599/2017 Sb. NSS, bod 35), avšak současně při zohlednění všech individuálních okolností daného případu. Jak již také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2014, č. j. 6 As 255/2014-42, č. 3240/2015 Sb. NSS, „nelze při rozhodování o použití donucovacích prostředků odhlédnout od toho, jak vážný právní zájem je ve hře a jak intenzivně je ohrožen, nadto v situaci, kdy je ve hře výkon jiného základního práva nebo svobody, jež ke svému legitimnímu omezení vyžaduje závěr o nezbytnosti omezujícího opatření v demokratické společnosti z ústavně aprobovaných důvodů (včetně ochrany práv druhých), a to in concreto, tj. vzhledem k individuálním okolnostem případu“.

V projednávaném případě proto bylo úkolem městského soudu posoudit splnění zákonných podmínek pro použití donucovacích prostředků vůči stěžovateli při zohlednění individuálních okolností tohoto případu a v celkovém kontextu policejního zásahu, v jehož rámci policista přikročil k použití donucovacích prostředků.

Jak již kasační soud uvedl, prvním krokem při hodnocení zákonnosti mělo být posouzení toho, zda v dané situaci vůbec byly ohroženy hodnoty, k jejichž ochraně lze donucovací prostředek použít. Z úředních záznamů zasahujícího policisty nrap. T. P. i z jeho vylíčení skutkových okolností, které je součástí vyjádření původního žalovaného k žalobě, vyplývá, že stěžovatel byl vykázán z místa odtahu, neboť byl ohrožen na zdraví jeřábem. Toto hodnocení převzal do svých skutkových závěrů i městský soud, který uvedl, že „použitím donucovacího prostředku došlo k naplnění účelu sledovaného zákonem, kdy bylo primárně zamezeno ohrožení života či zdraví žalobce, který se vyskytoval v bezprostřední blízkosti nakladače (jeřábu) odstraňujícího odtahované vozidlo“. Stěžovatel však před městským soudem namítal, že v době použití donucovacích prostředků byl vzdálen od odtahovaného vozidla nejméně 10 metrů. To podle Nejvyššího správního soudu potvrzují i videozáznamy poskytnuté žalovaným. První velmi podrobně a detailně dokumentuje jednání zasahujících policistů s panem M. P. ohledně odtahu

vozidla stojícího na chodníku a připoutaného řetězem k reklamnímu zařízení. Druhé zachycuje (překvapivě již méně detailně a z poměrně velké vzdálenosti) situaci, při níž policista odstřihuje řetěz a je natáčen na mobilní telefon stěžovatelem, který se snaží být co nejblíže dokumentované činnosti. Následně je stěžovatel vytlačován do prostoru za reklamní zařízení (které tvoří překážku tomu, aby mohl pořizovat další obrazovou dokumentaci odtahu vozidla) a dále do rohu přilehlé zídky, kde jsou vůči němu použity donucovací prostředky, je poražen na zem, dvěma policisty přikleknut a jsou mu nasazena pouta. Z obou videozáznamů je však zřejmé, že odtahový vůz (jeřáb) se vyskytuje ve velké vzdálenosti od odtahovaného vozidla. V žádném případě se nejedná o situaci, kdy by stěžovateli bezprostředně hrozila újma na zdraví či životě v důsledku pádu odtahovaného vozidla z jeřábu či jakékoli zranění při „zhoupnutí“ vozidla při nakládání, jak uvedl zasahující policista v úředních záznamech a ve vyjádření k žalobě.

Pokud zasahující policisté, žalovaný a po nich i městský soud uváděli, že ve hře bylo ohrožení zdraví stěžovatele či policistů proto, že stěžovatel kladl odpor a hrozilo, že se zásah přesune na rušnou přilehlou vozovku, pak tím zaměňují příčinu a následek (pokud by nebyla v okamžiku prvotní výzvy zasahujícího policisty splněna podmínka k zásahu, neměla být výzva vůbec učiněna, a nedošlo by ani k ohrožení stěžovatele a policistů při uplatnění donucovacích prostředků tím, že se mohli přesunout až do vozovky). Navíc se jedná pouze o potenciální hrozbu, nikoliv hrozbu existující v okamžiku, kdy policista započal se zákrokem (vyzval stěžovatele k opuštění prostoru odtahu vozidla).

Podle Nejvyššího správního soudu je posouzení zákonnosti použití donucovacích prostředků primární a zcela zásadní pro zhodnocení toho, zda v dané situaci vůbec existoval zákonem aprobovaný důvod pro jejich užití. Městský soud se ve svých skutkových i právních závěrech soustředil především na to, zda byly naplněny procesní podmínky, tj. zda policista učinil výzvu s výstrahou, avšak zcela pominul rozpory, které existují mezi úředními záznamy zasahujícího policisty a obsahem videozáznamů, pokud jde o samotnou důvodnost zákroku, který vyústil v použití donucovacích prostředků. Lze proto souhlasit se stěžovatelem, že skutkové závěry městského soudu jsou neúplné a v rozporu s provedenými důkazy. V takové situaci měl městský soud připustit provedení dalších důkazů, které by umožnily existující rozpory odstranit, přinejmenším svědeckým výsledkem zasahujícího policisty a účastnickým výsledkem stěžovatele tak, aby byli oba konfrontováni s obsahem videozáznamů a mohli přímo před soudem na jejich obsah reagovat.

Městský soud se měl s těmito rozpory vypořádat tak, aby vyloučil pochybnost o tom, že pro zásah policisty nebyly dány důvody uvedené v § 53 odst. 1 zákona o policii, tj. že existovalo bezprostřední ohrožení zdraví či života stěžovatele, na které musel zasahující policista reagovat výzvou k opuštění prostoru odtahu. Přitom musí vzít v úvahu i tvrzení stěžovatele, že svou přítomností v místě odtahu dokumentoval postup policistů, například i za účelem ochrany majetku (záznam, zda nedojde k poškození odtahovaného vozidla) a musí vyhodnotit, zda zásah policistů nebyl veden s cílem zabránit stěžovateli v dalším dokumentování odtahu. Teprve pokud provedené důkazy umožní tyto pochybnosti vyloučit, může městský soud přistoupit k hodnocení, zda byly splněny další zákonné podmínky pro použití donucovacích prostředků.

Kasační soud si je vědom toho, že M. P., který byl celému incidentu přítomen, je osobou, jež úmyslně porušuje pravidla silničního provozu a vyhledává či vyprovokovává obdobné incidenty, které s dalšími osobami natáčí na videa a umisťuje na sociální síť s cílem propagace vlastního podnikání. To však policii nezabavuje povinnosti postupovat vůči jednotlivci v souladu se zákonem, zejména v situaci, kdy vůči jednotlivci uplatňuje „zákonem aprobované násilí“. Zneužití práva nebo tzv. šikanózní výkon práva ze strany jednotlivce ospravedlňuje

neposkytnutí ochrany ze strany veřejné moci, avšak nemůže být ospravedlněním použití násilných donucovacích prostředků vůči jednotlivci.

Námitku stěžovatele, že městský soud nesprávně přihlížel k příkazu Úřadu městské části Praha 1 ze dne 5. 6. 2019, neboť tento příkaz nenabyl právní moci, naopak považuje kasační soud za nedůvodnou. Z vyžádaného správního spisu Úřadu městské části Praha 1 vyplývá, že přestupkové řízení vedené proti stěžovateli bylo zastaveno až usnesením ze dne 2. 11. 2020. V době rozhodování městského soudu o žalobě byl příkaz (byť se později ukázalo, že nesprávně) považován za pravomocný. Městský soud však v napadeném rozsudku vycházel především z popisu skutkového děje, na němž byl příkaz založen. V souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. nebyl příkazem nijak vázán a hodnotil jej jako ostatní provedené důkazy, samostatně a v jejich vzájemné souvislosti. Toto hodnocení je však podle kasačního soudu stíženo stejnou vadou jako posouzení ostatních důkazů, neboť Úřad městské části Praha 1 vycházel v příkazu pouze z oznámení přestupku a předložených úředních záznamů zasahujícího policisty. Skutečnosti uvedené v příkazu tak nejsou způsobilé odstranit výše uvedený rozpor mezi úředními záznamy a tím, co je zachyceno na videozáznamech z místa incidentu.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený rozsudek je založen na nedostatečném posouzení skutkových okolností, resp. skutková zjištění městského soudu shledal kasační soud v extrémním rozporu s provedeným dokazováním, což se projevilo v nesprávném právním posouzení zákonnosti použití donucovacích prostředků. V řízení o kasační stížnosti není úkolem Nejvyššího správního soudu provádět a doplňovat dokazování, které se mělo uskutečnit před městským soudem.“

[11] Na základě tohoto právního názoru, který je pro zdejší soud závazný, soud znovu provedl při ústním jednání důkaz záznamem o odtahování vozidla, a to jak ten, který předkládal žalobce, tak ten, který předkládal žalovaný. Soud se zaměřil nejprve na to, zda z takto doplněného dokazování (když soud musel přihlídnout i k tomu, že původní podklad, který soud vzal za své rozhodnutí, tedy příkaz Úřadu městské části Praha 1 ze dne 5. 6. 2019, pozbyl právních účinků, když řízení bylo proti žalobci zastaveno usnesením ze dne 2. 11. 2020). Dále soud doplnil dokazování o svědeckou výpověď jednoho ze zasahujících policistů, když účastníci tento důkaz k prokázání svých skutkových tvrzení navrhli, resp. proti jeho provedení neměli námitky.

[12] Je nutné uvést, že obsah těchto dvou záznamů již provedl Nejvyšší správní soud v kasačním rozhodnutí, je tak při jeho popisu možné vyjít z tohoto popisu („To podle Nejvyššího správního soudu potvrzují i videozáznamy poskytnuté žalovaným. První velmi podrobně a detailně dokumentuje jednání zasahujících policistů s panem M. P. ohledně odtahu vozidla stojícího na chodníku a připoutaného řetězem k reklamnímu zařízení. Druhé zachycuje (překvapivě již méně detailně a z poměrně velké vzdálenosti) situaci, při níž policista odstrihuje řetěz a je natáčen na mobilní telefon stěžovatelem, který se snaží být co nejblíže dokumentované činnosti. Následně je stěžovatel vytlačován do prostoru za reklamní zařízení (které tvoří překážku tomu, aby mohl pořizovat další obrazovou dokumentaci odtahu vozidla) a dále do rohu přilehlé zídky, kde jsou vůči němu použity donucovací prostředky, je poražen na zem, dvěma policisty přikleknut a jsou mu nasazena pouta. Z obou videozáznamů je však zřejmé, že odtahový vůz (jeřáb) se vyskytuje ve velké vzdálenosti od odtahovaného vozidla. V žádném případě se nejedná o situaci, kdy by stěžovateli bezprostředně hrozila újma na zdraví či životě v důsledku pádu odtahovaného vozidla z jeřábu či jakékoliv zranění při „zhoupnutí“ vozidla při nakládání, jak uvedl zasahující policista v úředních záznamech a ve vyjádření k žalobě“).

[13] Svědek při výslechu uvedl, že se na zákrok toho dne pamatuje, popsal obecněji příjezd jednotky na odtah vozidla a práce s tím související, svědek vyzval žalobce a jeho kamaráda, aby v době, kdy bude vozidlo odtahováno, od něj odstoupili, což učinili, pak se žalobce vrátil, když bylo vozidlo odtahováno, byl vyzván, aby ustoupil, byl tam takový úzký růžek, kam ustoupil, žalobce se neustále snažil dostat přes něj, aby mohl blíže k vozidlu, svědek jej vyzval, aby ustoupil za roh, žalobce neuposlechl, tak byla provedena výzva a poté přistoupeno k použití zajišťovacích prostředků.

[14] Ve věci dále vypovídal žalobce, který popis skutkového děje provedl obdobně, jako plyne ze záznamů o odtahu vozidla.

[15] Shora uvedená svědecká výpověď podle názoru soudu neprokázala obranu žalovaného v tom směru, že by místo, kde stál žalobce, byl nebezpečným prostorem, ze kterého by měl žalobce ustoupit (což je formulace z úředních záznamů, kterou převzal do svého vyjádření původně označený žalovaný – policie, a na nějž odkazovalo ministerstvo vnitra ve svém vyjádření). Vzhledem k výraznému zpochybnění tohoto závěru soud provedl další dokazování, z něhož podle jeho názoru nevyplývá, že by situace v danou chvíli a na daném místě představovala pro žalobce takové nebezpečí, aby musel ustoupit ještě dále, čímž by byly splněny požadavky ust. § 53 odst. 1 zákona o policii (tak, jak byla tato událost formulována v úředních záznamech). To podporuje i provedený záznam jak žalobce, tak žalovaného, byť záznam žalovaného se v kritické chvíli spíše věnuje odtahu vozidla (což je z hlediska účelu pořizovaného záznamu pochopitelné, neboť policií byl prováděn odtah vozidla, což bylo předmětem záznamu), přímo na žalobce se zaměří až ve chvíli, kdy je žalobce policistou poražen na zem). Rovněž záznam žalobce je poměrně strohý, je z něj patrné, že byl vyzván a poté poražen.

[16] Při posouzení tohoto skutkového děje, resp. pro naplnění v úředních záznamech uvedeného důvodu ochrany zdraví žalobce při nakládání vozidla, tak soud vyhodnotil i fotodokumentaci z místa odtahu, která odpovídá tomu, co plyne ze záznamů a vyjádření žalobce, tedy skutečnost, že na daném místě se jednalo o jakýsi ostrůvek, který byl vzdálen dostatečně od odtahovaného vozidla, zároveň se na něm dalo stát, a kolem projíždějící auta rovněž nebyla bezprostředním nebezpečím pro zdraví žalobce (přece jen se jedná o velmi vytíženou komunikační tepnu města, kde je frekvence vozidel i způsob jízdy značně důrazný). Podle názoru soudu tak nemůže obstát závěr uvedený v úředních záznamech, že by na tomto místě bylo ohroženo zdraví žalobce buď odtahem vozidla, nebo frekvencí dopravy na tomto místě. Tím tak podle názoru soudu není naplněn zákonný důvod podle ust. § 53 odst. 1 zákona o policii ve směru, který plynul z úředních záznamů. Tento závěr nezpochybnila ani výpověď svědka, která se týkala toho, že policista dal žalobci pokyn k opuštění místa, nicméně k tomu v dané chvíli a situaci nebyl důvod. Soud v tomto směru rovněž poukazuje na to, že z fotodokumentace sice vyplývá, že za žalobcem bylo další místo, kam se dá ustoupit, v danou chvíli to však nebylo nutné, neboť zdraví žalobce ohroženo nebylo.

[17] Pokud nebyly dány zákonné důvody pro zásah, není pak namístě již hodnotit další podmínky provedení zákroku.

[18] Ze shora uvedeného soud žalobě vyhověl podle § 87 odst. 1 s.ř.s., a konstatoval nezákonnost zásahu k době, kdy k němu došlo.

[19] Ohledně nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci měl úspěch. Náhrada nákladů řízení se skládá ze zaplacených soudních poplatků (2 000 Kč za žalobu, 5 000 Kč za kasační stížnost), a odměnou za zastupování advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to ve výši 3 100 Kč za úkon a 300 Kč za režijní paušál. Úkony jsou tvořeny převzetím věci, sepisem žaloby, účastí u jednání 16. 9. 2020, 15. 10. 2020, sepisem kasační stížnosti, účastí u jednání dne 14. 10. 2021 a 3. 2. 2022). Konkrétní rozpis nákladů řízení je následující: odměna - 3100 Kč x 7 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 7 + 21% DPH, soudní poplatek - 7000 Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH: 30800 Kč, DPH 21%: 4998 Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH: 35798 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 3. února 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu